

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Ziekte en arbeidsongeschiktheid	2
Sociale zekerheid overig	4
TOZO, NOW, TOFA.....	5
Vreemdelingenrecht.....	6
Gemeenschapsonderdaan	6
Richtlijnen en verordeningen	7
Vreemdelingenbewaring	8

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 476

MK CRvB, 01-06-2022, 21/3129 CRTV

Raad van bestuur van het Uvw, appellant.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:670, 7:673, 7:673e lid 2

Wet van 11 juli 2018, houdende maatregelen met betrekking tot de transitievergoeding bij ontslag wegens bedrijfseconomische omstandigheden of langdurige arbeidsongeschiktheid (Stb. 2018, 234) VI

Regeling compensatie transitievergoeding (Regeling van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 18 februari 2019, nr. 2019-0000023811, houdende regels met betrekking tot de compensatie van de transitievergoeding bij een einde van de arbeidsovereenkomst na langdurige arbeidsongeschiktheid)

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. SLAPEND DIENSTVERBAND. MAXIMERING. De werkgever heeft in de situatie waarin een dienstverband ná 1 juli 2015 is geëindigd, maar waarbij de tweejaarstermijn van ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid wegens ziekte is verstreken vóór 1 juli 2015, aanspraak op compensatie van de transitievergoeding die ziet op de periode tot de dag dat de termijn van twee jaar die geldt voor het opzegverbod wegens ziekte is verstreken. Het Uvw is uitgegaan van een onjuiste wetsuitleg van het tweede lid van artikel 7:673e van het BW.

7. In geschil is of het Uvw de hoogte van de compensatievergoeding terecht op € 0,- heeft vastgesteld in de situatie waarin een dienstverband ná 1 juli 2015 is geëindigd, maar waarbij de tweejaarstermijn van ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid wegens ziekte als bedoeld in artikel 7:670, eerste lid, onder a, van het BW is verstreken vóór de inwerkingtreding per 1 juli 2015 van de Wwz. Hierbij spitst het geschil zich toe op de uitleg van de zinsnede in het tweede lid van artikel 7:673e BW over de maximale hoogte van de compensatie: "met dien verstande dat de vergoeding, bedoeld in lid 1, onderdeel a, niet meer bedraagt dan het bedrag aan transitievergoeding dat (...) verschuldigd zou zijn bij het beëindigen of niet voortzetten van de arbeidsovereenkomst op de dag na het verstrijken van de termijn van twee jaar, bedoeld in artikel 670, lid 1, onderdeel a". [...]

7.4.2. Gelet op de tekst van artikel 7:673e van het BW, het verband tussen het eerste en tweede lid van dit artikel, het doel van compensatie en de maximering daarvan zoals die blijkt uit de wetsgeschiedenis, wordt de uitleg van het Uvw over de beperking van de hoogte van de compensatie niet onderschreven.

7.4.3. Indien wordt uitgegaan van de door het Uvw voorgestane uitleg van het tweede lid, wordt in de situatie dat de dag van het einde van de termijn van twee jaar bedoeld in artikel 7:670, eerste lid, onder a, van het BW, vóór 1 juli 2015 lag, feitelijk geen compensatie verstrekt. Echter, zoals uiteengezet onder 7.3.1 en 7.4.1 zijn de voorwaarden op grond waarvan het Uvw compensatie verstrekt opgenomen in het eerste lid en betreft het tweede lid een maximeringsbepaling die slechts op de hoogte van die verstrekking ziet. Uitgaande van de uitleg van het Uvw zou het tweede lid van artikel 7:673e een extra voorwaarde voor het recht op compensatie bevatten. Deze uitleg van het Uvw van het tweede lid verdraagt zich, gelet op de context van het eerste en het tweede lid, niet met het wettelijk systeem van compensatie.

7.4.4. De tekst van het tweede lid van artikel 7:673e van het BW biedt evenmin steun voor de uitleg van het Uvw. In het tweede lid wordt verwezen naar het bedrag aan transitievergoeding dat de werkgever op grond van artikel 7:673 van het BW verschuldigd zou zijn. Daaruit volgt dat bij de berekening van de maximale hoogte van de compensatie de duur van de arbeidsovereenkomst fictief wordt bekort door van een eerdere beëindigingsdatum uit te gaan, zijnde de datum waarop de termijn van twee jaar die geldt voor het opzegverbod wegens ziekte is verstreken. Ook in die context kan artikel 7:673e, tweede lid, van het BW slechts als maximeringsbepaling worden gelezen.

7.4.5. De interpretatie zoals weergegeven onder 7.4.3 en 7.4.4 sluit aan bij het doel van de maximeringsbepaling zoals die uit de wetsgeschiedenis naar voren komt. [...]

7.4.9. In de wetsgeschiedenis van de totstandkoming van artikel 7:673e van het BW is de situatie waarin een dienstverband ná 1 juli 2015 is geëindigd, maar waarbij de tweejaarstermijn van ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid wegens ziekte is verstreken vóór 1 juli 2015, niet expliciet besproken. Gelet op wat wel in de parlementaire behandeling aan de orde is geweest, te weten het doel van compensatie van door de werkgever betaalde transitievergoeding om 'slapende' dienstverbanden te voorkomen en een prikkel te geven om de slapende dienstverbanden te beëindigen, doel van beperking van de compensatie om misbruik te voorkomen en uitsluiting van de loonsanctieperiode, alsmede de context en formulering van het eerste en tweede lid van artikel 7:673e van het BW, kan echter niet gesteld worden dat de wetgever heeft beoogd dat een werkgever in die situatie (in het geheel) geen aanspraak heeft op compensatie van de betaalde transitievergoeding.

7.5. Uit de overgangsbepaling, artikel VI, tweede lid, van de Wet compensatie transitievergoeding, is evenmin af te leiden dat de wetgever heeft beoogd dat een werkgever in de situatie dat het einde van de tweejaarstermijn voor 1 juli 2015 ligt (in het geheel) geen aanspraak heeft op compensatie van de betaalde transitievergoeding bij beëindiging van het dienstverband na 1 juli 2015. In deze overgangsbepaling is geregeld dat artikel 7:673e van het BW, dat per 1 april 2020 in werking is getreden, ook van toepassing is indien de arbeidsovereenkomst is beëindigd of niet is voortgezet op of na 1 juli 2015. Een uitzondering voor de situatie dat de tweejaarstermijn van het opzegverbod wegens ziekte voor 1 juli 2015 ligt is niet geregeld. [...]

Er wordt dus uitdrukkelijk aangesloten bij de beëindiging dan wel niet voorzetting van het dienstverband op of na 1 juli 2015 en niet bij het einde van de tweejaarstermijn van het opzegverbod wegens ziekte. Verder wordt hiermee benadrukt dat het doel van de compensatieregeling is om werkgevers te stimuleren 'slapende dienstverbanden' te beëindigen door cumulatie van kosten voor de werkgever te compenseren. In de door het Uvw voorgestane uitleg wordt juist bewerkstelligd dat werkgevers dienstverbanden waarvan het opzegverbod wegens ziekte al voor 1 juli 2015 eindigde 'slapend' houden, waarmee die uitleg in strijd komt met het doel van de compensatieregeling.

7.6. Uit wat onder 7.1. tot en met 7.5 is overwogen vloeit voort dat de werkgever in de situatie waarin een dienstverband ná 1 juli 2015 is geëindigd, maar waarbij de tweejaarstermijn van ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid wegens ziekte is verstreken vóór 1 juli 2015, aanspraak heeft op compensatie van de transitievergoeding die ziet op de periode tot de dag dat de termijn van twee jaar die geldt voor het opzegverbod wegens ziekte is verstreken.

Hieruit volgt dat het Uvw is uitgegaan van een onjuiste wetsuitleg van het tweede lid van artikel 7:673e van het BW. Het hoger beroep van het Uvw slaagt daarom niet. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

8. De rechtbank heeft het Uvw opgedragen een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen met inachtneming van de uitspraak. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2022:1180](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB 2022, 477

Rechtbank Oost-Brabant, 04-04-2022 (publ. 31-05-2022), SHE 21/770

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:629, 7:670, 7:673, 7:673e

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. VERVROEGDE IVA-UITKERING. De rechtbank stelt voorop dat de wetgever bij de totstandkoming van de compensatieregeling voor transitievergoedingen er uitdrukkelijk voor heeft gekozen dat alleen een compensatie wordt toegekend in die gevallen waarin de beëindiging van de arbeidsovereenkomst plaats heeft gevonden na een periode van twee jaar arbeidsongeschiktheid (de periode van het opzegverbod). Of de wetgever hierbij ook het oog heeft gehad op de situatie waarin een vervroegde IVA-uitkering is toegekend, blijkt daaruit niet. De minister ziet geen aanleiding ziet om een uitzondering te maken in gevallen waarin sprake is van een vervroegde IVA-uitkering. Ook in die gevallen dient volgens de minister te worden aangesloten bij de tekst van artikel 7:673e van het BW. Deze ondubbelzinnige uitleg van de minister bij de dwingendrechtelijke bepaling van artikel 7:673e van het BW biedt geen aanknopingspunten om aan te nemen dat de wetgever hier anders over zou denken.

Onduidelijk is hoe de wetgever denkt over een situatie als hier aan de orde, waarin juist in het belang van de werknemer het dienstverband binnen de periode van het opzegverbod is beëindigd en de werkgever het salaris voor de resterende periode van het opzegverbod op de beëindigingsdatum heeft gekapitaliseerd en aan de werknemer heeft betaald. Dit kan echter in het midden blijven. Er is in de situatie van eiseres immers geen sprake van een omstandigheid die zo bijzonder en uitzonderlijk is dat strikte toepassing van artikel 7:673e van het BW zozeer in strijd zou zijn met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht, dat die toepassing achterwege moet blijven. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat de toepassing van artikel 7:673e van het BW in haar situatie ernstige strijd oplevert met algemene rechtsbeginselen of ongeschreven recht, die leidt tot schrijnende of onaanvaardbare omstandigheden voor eiseres. Bovendien is eiseres, zo heeft haar gemachtigde verklaard ter zitting, ten tijde van het sluiten van de vaststellingsovereenkomst, waarbij zij ervoor heeft gekozen het salaris te kapitaliseren, er niet vanuit gegaan dat zij een compensatie van het UWV zou ontvangen. De compensatieregeling is immers ruimschoots na de datum van de vaststellingsovereenkomst ingegaan.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:1236](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 478

Voorzieningenrechter CRvB, 16-05-2022 (publ. 31-05-2022), 22/382 WMO15-VV, 22/381 WMO15
college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (college)

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (WMO 2015)

Verordening maatschappelijke ondersteuning Amsterdam 2015, versie 2020 (Verordening) 3.7

Nadere regels maatschappelijke ondersteuning Amsterdam 2020

WMO 2015. NOODOPVANG DAKLOZE GEZINNEN. BUITENWETTELIJK BEGUNSTIGEND BELEID. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, kwalificeert de noodopvang voor dakloze gezinnen van de gemeente Amsterdam niet als een algemene voorziening. Dit type opvang is niet gericht op maatschappelijke ondersteuning in de zin van de Wmo 2015. Nu de noodopvang voor dakloze gezinnen in Amsterdam wordt aangeboden aan – vanuit het perspectief van de Wmo 2015 – zelfredzame gezinnen (die in staat zijn zich op eigen kracht te handhaven in de samenleving) is deze regeling gunstiger dan de Wmo 2015, zodat sprake is van buitenwettelijk begunstigend beleid. De bestuursrechter dient het bestaan en de inhoud van dergelijk beleid als een gegeven te aanvaarden. De rechterlijke toetsing is dan beperkt tot de vraag of het bestuursorgaan het beleid consistent heeft toegepast en de vraag of fundamentele rechten waarop de betrokkene zich beroept niet zijn geschonden. Het college heeft i.c. toelating tot de noodopvang dakloze gezinnen kunnen weigeren. Aangevallen uitspraak bevestigd. Verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1154](https://ecli.nl/CRVB:2022:1154)

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 479

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 19-05-2022 (publ. 27-05-2022), BRE 21/4525 TOZO

dagelijks bestuur van Werkplein Hart van West-Brabant, verweerder.

Participatiewet (PW) 31, 32

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandigen (Tozo 4)

TOZO. Tussen partijen is niet in geschil dat eisers inkomsten hebben uit de verhuur van de woning op [naam land]. Uit vaste rechtspraak volgt dat de artikelen 31 en 32 van de Participatiewet geen ruimte bieden om op deze inkomsten de kosten die daarmee samenhangen in mindering te brengen. Dit betekent dat met de kosten van bijvoorbeeld hypotheek en onderhoud geen rekening kan worden gehouden. De huurinkomsten worden gestort op de gezamenlijke bankrekening van eisers. Niet in geschil is dat eisers vrijelijk kunnen beschikken over die bankrekening. Eisers stelling dat zij niet vrijelijk kunnen beschikken over de huurinkomsten, omdat er een akte van cessie is getekend, volgt de rechtbank evenmin. Uit het voorgaande volgt dat eisers de beschikking hebben over inkomsten die hoger zijn dan de bijstandsnorm voor gehuwden. Er is dus geen situatie ontstaan dat zij niet zelf in hun bestaanskosten kunnen voorzien. De beroepsgrond slaagt niet.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat het Werkplein de Tozo 4 correct heeft uitgevoerd door aan eisers geen uitkering toe te kennen.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:2772](https://ecli.nl/RBZWB:2022:2772)

JnB 2022, 480

MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-05-2022 (publ. 31-05-2022), SHE 21/2544

burgemeester en wethouders van gemeente [woonplaats] (thans gemeente Land van Cuijk), verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. WOONPLAATS. De rechtbank is van oordeel dat het zwaartepunt van het persoonlijk leven van eiser en dus zijn hoofdverblijf zich in de periode van januari 2020 tot en met november 2020 niet in de gemeente [woonplaats] en Nederland bevond. Dat eiser sinds 2012 wel op een adres in [woonplaats] staat ingeschreven en nooit enige activiteiten qua werk of wonen in Engeland heeft ontwikkeld, maakt dat niet anders.

Verweerder heeft terecht geconcludeerd dat eiser zijn inlichtingenverplichting heeft geschonden door geen melding te maken van het feit dat zijn woonplaats in deze periode niet in de gemeente [woonplaats] of in Nederland was. Verweerder kon daarom met toepassing van artikel 54, derde lid, van de Pw de uitkering op grond van Tozo 1 en 2 intrekken en was daarom op grond van artikel 58, eerste lid, van de Pw gehouden om over te gaan tot terugvordering van de teveel betaalde Tozo-uitkering.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:2000](#)

JnB 2022, 481

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 24-05-2022 (publ. 01-06-2022), BRE 20/8312 TOZO

Dagelijks Bestuur van Orionis Walcheren (Orionis), verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. ZELFSTANDIGE. PENSIOENGERECHTIGDE. Nu appellante de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt valt zij niet onder de definitie van een zelfstandige als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder b van de Tozo-regeling. Eiseres heeft recht op AOW, waardoor zij andere rechten heeft dan personen tussen de 18 jaar en de pensioengerechtigde leeftijd. Indien nodig kan eiseres een aanvullende inkomensvoorziening ouderen (AIO) aanvragen die een inkomensaanvulling tot het sociaal minimum garandeert. Het feit dat de Tozo zich beperkt tot zelfstandigen die de pensioengerechtigde leeftijd niet hebben bereikt, acht de rechtbank dan ook niet in strijd met het verbod op leeftijdsdiscriminatie.

Ten overvloede overweegt de rechtbank nog het volgende. Behalve dat eiseres geen recht heeft op Tozo omdat zij de pensioenleeftijd heeft en AOW ontvangt, voldoet zij ook niet aan andere voorwaarden voor het recht op Tozo. Zo is niet gebleken dat eiseres voldoet aan het urencriterium als zelfstandige. Zij heeft op de aanvraag aangegeven dat zij niet in aanmerking komt voor zelfstandigenaftrek omdat zij niet minimaal 1225 uur werkt in eigen bedrijf.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:2851](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Gemeenschapsonderdaan

JnB 2022, 482

MK ABRS, 30-05-2022, 202100988/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9

GEMEENSCHAPSONDERDAAN. De bewijsmaatstaf en het beoordelingskader voor de identiteit en nationaliteit van een gestelde derdelander die een beroep doet op het arrest Chavez-Vilchez, gelden ook voor de identiteit en nationaliteit van een vreemdeling die als partner van een Unieburger, die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, op grond van de Verblijfsrichtlijn een aanvraag voor verblijf indient.

1. Wat de vreemdeling in de enige grief aanvoert, gaat over een rechtsvraag die vergelijkbaar is met die die de Afdeling eerder heeft beantwoord. Zie de uitspraak van 10 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:433](#), onder 3.1 en 3.2, over de bewijsmaatstaf en het beoordelingskader voor de identiteit en nationaliteit van een gestelde derdelander die een beroep doet op het arrest van het HvJEU van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez, [ECLI:EU:C:2017:354](#).

1.1. In die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat als een vreemdeling geen geldig document voor grensoverschrijding of een geldig identiteitsbewijs heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, hij zijn identiteit en nationaliteit met alle andere middelen, waaronder zijn verklaringen, aannemelijk kan maken. De staatssecretaris moet vervolgens beoordelen of die vreemdeling daarin is geslaagd. Daarbij moet hij alle door die vreemdeling aangedragen middelen afzonderlijk en in onderlinge samenhang kenbaar bezien. De staatssecretaris mag in dat verband - gemotiveerd - aan de aangedragen middelen een verschillende bewijswaarde toekennen en belang hechten aan verklaringen die een vreemdeling voor het ontbreken van een geldig document voor grensoverschrijding of een geldig identiteitsbewijs heeft gegeven.

1.2. In aanvulling hierop, overweegt de Afdeling dat dezelfde bewijsmaatstaf en hetzelfde beoordelingskader gelden voor de identiteit en nationaliteit van een vreemdeling die als partner van een Unieburger, die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, op grond van de Verblijfsrichtlijn een aanvraag voor verblijf indient.

[ECLI:NL:RVS:2022:1511](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 483

MK ABRS, 31-05-2022, 202202356/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Roemenië. Op zichzelf klopt het betoog van de vreemdeling dat nu nog onbekend is hoe lang de vluchtelingenstroom uit Oekraïne voortduurt en daarmee ook hoe lang de situatie voortduurt dat Roemenië feitelijk zijn verantwoordelijkheden op grond van de Dublinverordening opschort. Toch moet worden geoordeeld dat er geen reden voor de staatssecretaris is de behandeling van de asielaanvraag aan zich te trekken of om voorafgaand aan het overdrachtsbesluit contact op te nemen met de Roemeense autoriteiten, zoals de vreemdeling ook betoogt. Met de bindende overdrachtstermijnen in artikel 29, eerste en tweede lid, van de Dublinverordening wordt namelijk al gewaarborgd dat onzekerheid over overdracht van een vreemdeling van beperkte duur is. De Afdeling verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Jawo, [ECLI:EU:C:2019:218](#), punt 59. De rechtbank heeft er dus terecht op gewezen dat als een eventuele opschorting van de Dublinoverdracht door Roemenië vanwege de toestroom van vluchtelingen uit Oekraïne langer duurt dan de

overdrachtstermijn, de staatssecretaris de asielaanvraag van de vreemdeling alsnog inhoudelijk zal moeten behandelen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1520](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 484

MK ABRS, 25-05-2022, 202105751/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 6, 7, 15

VREEMDELINGENBEWARING. Unieburger. Verwijderingsbesluit. Daadwerkelijke en effectieve beëindiging van verblijf in Nederland. Antwoord van het Hof in het arrest F.S is ook van toepassing op een door een lidstaat over een burger van de Unie genomen verwijderingsbesluit waarbij deze lidstaat heeft vastgesteld dat deze burger alleen het in artikel 6 van de Verblijfsrichtlijn bedoelde verblijfsrecht heeft gehad.

2. Onder verwijzing naar het arrest F.S. [22 juni 2021, [ECLI:EU:C:2021:506](#)], heeft de rechtbank geoordeeld dat de vreemdeling zijn verblijf niet daadwerkelijk en effectief heeft beëindigd, zodat het verwijderingsbesluit van 9 november 2020 niet is uitgewerkt en hij daarom in bewaring kon worden gesteld. [...]

De drie beroepsgronden over het belang van het arrest F.S. voor zijn situatie

4. In het arrest F.S. onderzoekt het Hof in de punten 64 tot en met 80 of een burger van de Unie met alleen fysiek vertrek uit een lidstaat volledig heeft voldaan aan een door die lidstaat ten aanzien van hem genomen verwijderingsbesluit. Uit met name de punten 66, 71, 73 en 74 volgt zonder meer dat dit onderzoek ook betrekking heeft op een burger van de Unie die alleen het in artikel 6 van de Verblijfsrichtlijn bedoelde verblijfsrecht voor maximaal drie maanden heeft gehad, maar niet het in artikel 7 van de Verblijfsrichtlijn bedoelde verblijfsrecht.

Daarom is het antwoord van het Hof in de punten 81 en 82 ook van toepassing op een door een lidstaat over een burger van de Unie genomen verwijderingsbesluit waarbij deze lidstaat heeft vastgesteld dat deze burger alleen het in artikel 6 van de Verblijfsrichtlijn bedoelde verblijfsrecht heeft gehad en dat deze burger niet heeft voldaan of voldoet aan de in artikel 7 van de Verblijfsrichtlijn gestelde vereisten.

4.1. Volgens de punten 81 en 82 van het arrest F.S. moet aan de hand van een algehele beoordeling van alle omstandigheden worden nagegaan of een burger van de Unie zijn verblijf daadwerkelijk en effectief heeft beëindigd zodat bij een terugkeer naar die lidstaat zijn verblijf in werkelijkheid geen voortzetting is van zijn eerdere verblijf in deze lidstaat.

Bij deze beoordeling heeft het Hof in de punten 90, 91 en 93 een aantal elementen van belang geacht. De vreemdeling betoogt weliswaar terecht dat in zijn situatie voor de beoordeling of hij volledig aan het verwijderingsbesluit van 9 november 2020 heeft voldaan het in punt 91 bedoelde element niet van belang is, omdat zijn verblijf niet valt onder artikel 7 van de Verblijfsrichtlijn. Hij heeft daarvoor terecht verwezen naar het verwijderingsbesluit. De staatssecretaris heeft zich daarin op het standpunt gesteld dat de vreemdeling geen band met Nederland heeft opgebouwd.

Uit wat het Hof onder punt 90 heeft overwogen, volgt echter dat de in dit punt en punt 93 bedoelde elementen - de duur van de periode dat de vreemdeling buiten Nederland heeft verbleven en ieder

element dat duidelijkheid kan verschaffen over de vraag of de vreemdeling daadwerkelijk buiten Nederland heeft verbleven - wel van belang blijven bij de algehele beoordeling van alle omstandigheden of hij volledig aan het verwijderingsbesluit van 9 november 2020 heeft voldaan. [...]

De beroepsgrond over een materiële wijziging van zijn omstandigheden

5. Dat de vreemdeling een nieuw paspoort heeft, maakt niet dat tot een materiële wijziging van omstandigheden als bedoeld in punt 95 van het arrest F.S. kan worden geconcludeerd. [...]

De beroepsgrond over artikel 5 van de Verblijfsrichtlijn

6. De vreemdeling kan niet worden gevolgd in het betoog dat hij op grond van artikel 5 van de Verblijfsrichtlijn Nederland kan inreizen om vast te laten stellen of hij op grond van artikel 6 van deze richtlijn in Nederland kan verblijven. Het gestelde doel om Nederland binnen te komen heeft in het geval van de vreemdeling geen andere reden dan om in Nederland te willen verblijven, wat volgens punt 102 van het arrest F.S. geen legitiem doel is om het grondgebied van een lidstaat binnen te komen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 23 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:562](#), onder 11.1.).

De beroepsgrond over een meldplicht

7. Het betoog van de vreemdeling onder verwijzing naar punt 100 van het arrest F.S. dat hij de gelegenheid moet hebben om zich melden, faalt.

Het in punt 100 bedoelde contact heeft namelijk alleen betrekking op de situatie dat de vreemdeling voor een ander doel dan alleen om in Nederland te willen verblijven Nederland is binnengekomen.

Conclusie

8. Op grond van wat hiervoor is overwogen, moet worden geconcludeerd dat de vreemdeling geen nieuw verblijfsrecht krachtens artikel 6 van de Verblijfsrichtlijn heeft. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1444](#)

JnB 2022, 485

MK ABRS, 01-06-2022, 202108147/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 1 lid 2

Vb 2000 5.5 lid 1 lid 2

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank heeft ten onrechte vraagtekens geplaatst bij de toepasselijkheid van artikel 5.5, tweede lid, van het Vb 2000, op een maatregel krachtens artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000. In artikel 5.5, eerste lid, van het Vb 2000, staat namelijk dat dit artikel onder meer van toepassing is op een vrijheidsontnemende maatregel ingevolge artikel 6, tweede lid, van de Vw 2000 en de maatregel is op grond van die bepaling aan de vreemdeling opgelegd.

De rechtbank heeft daarnaast ten onrechte overwogen dat de vreemdeling zelf om consulaire bijstand moet verzoeken. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen rust op de staatssecretaris de verplichting om de vreemdeling te wijzen op haar recht op consulaire bijstand. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 25 maart 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BI0057](#). Omdat uit de stukken in het dossier niet blijkt dat de staatssecretaris dit heeft gedaan, is al gegeven dat het belang van de vreemdeling is geschaad.

[ECLI:NL:RVS:2022:1536](#)

[Naar inhoudsopgave](#)